

Diener Péter (Toulouse) versei

Óda a hűtőszekrényemhez

Hűtőszekrényem, édes öregem
én hűséges szolgám
táplálékom őrzője
a rothadásnak ellenálló
felidézed az idő és az élet
vetélkedését
lehetnél visszafojtott lelkű
búskomor személyiség
egy Csehov-darabban
dialektikusan és kis léptékben
maradi és forradalmár
a teremtés örök körforgását
te képviseled

Gyengéden ragaszkodom hozzád
huncut aki rosszra gondol
különb is nekünk francia magyaroknak
a nem hímnemű nem nőnemű hűtőszekrény
egyszerűen emberi
a neve: jégszekrény
sajnos a szűrkek a nem kétnyelvűek
az effajta finom árnyalatokra képtelenek

Vannak akik gőgösnek és
hidegnek tartanak
de legalábbis
apolitikusnak és kispolgárinak
de nekem melegséget és örömet
hozol
magányos álmatlan éjszakáimba
amikor a motorod a szíved – már el-
fuserált –
zúg és morog
együtt érez velem öreg részegessel
te készíted a jégdarabokat
a kis golyók érzelmes csengéssel esnek
egy kristály viszkis pohárba
mintha harang szólna
ünneplő „mementó”
egy elrontott életért

Diener Péter, Diener Dénes Rudolf
festőművész fia, Párizsban született
ugyan, de csak 1956 óta él Franciaor-
szágban. Nem francia nyelvű (franciául
író) magyar költőnek, nem francia-ma-
gyarnak, sem nem francia-rajongó eu-
rópálnak tekinti magát, hanem költő-
nek és európalnak.

De ma reggel ó jaj micsoda gyász
a konyhában egy víztócsa
árulja el a haláltusát
még egy törthangú buborék reszket,
és lelked kiadva ... minő ellentmondás:
felmelegszik a tested

Gyökereim

Gyökereim az ég
felé nőnek
létezésem
ellenkezőleg
mindenségem a költészet
álomban versben beszélek
a nappalom megfordított
akkor prózában
hallgatok

Majdnem

Weöres Sándornak

A majdnem lecsukott szemeken
átszűrődő majdnem
valószerűtlen vidék
túl súlyos
megragadni a végtelent
...
nézem a mennyboltot
...
és szilárdan hiszem hogy
az abszolútum
bizonyos
hiszem hogy megértettem
hogyan majdnem megértettem
a végtelenség egy üzenetét
...
majdnem kedvelem
ez majdnem befejezett
a férfi majdnem bőkezű a nő majdnem szép
majdnem boldogok
...
csillámpikkelyek ragyognak
az emelkedő ösvényen
két lepke táncol
egy meglepetésekkel teli sosem hasonló
ismétlődés gazdag ritmusa szerint
...
két lepke táncritmusában
a végtelen
értelme

A papírlapon

A papírlapon
ceruzám
nyomán
egy költemény
szeretik egymást
papír és szerzemény
a lap
sima és hajlékony
bőre szereti
az álmok fekete tintájától
nedves versemet
csukott pillákkal
suttogja el
szép Péter szép Péter

Esik Amszterdamban

Egy hölgy Rubens módján
szép húsos testű
ül meztelenül
egy kirakatban
a keble kiadó

pénz és tehetség híján csavargó
azzal vígasztalom magam
„hogyan megspórolok
egy betegséget
ha ellenálló a kísértésnek”
a veszélyes élet helyett
inkább óvatosan választom
szeretett múzeumom
vizontlátni a székeket a napraforgót
a felhőket és a búzamezőt

Virágok

A napraforgó
megható virágai
énekelnek
egy látomásos
ég alatt
hullámozva terjed a búzamező
fák és felhők kóborolnak
Vincent Van Gogh kedve szerint

Gimes Ibolya (Genf) fordításai